

“Hvorfor skal sygemeldte, psykisk syge og misbrugere rammes”?

Det er desværre konsekvensen af regeringens aktiveringsudspil. Når man uden videre omlægger refusionsøkonomien i forbindelse med aktivering af ledige, er det endnu engang den ressourcetsvage gruppe af borgere, der bliver overset. I finanslovsforliget, der træder i kraft den 1.1. 2011, skal kommunerne aktivere borgerne på det ordinære arbejdsmarked, for at få samme refusion fra staten, som på nuværende tidspunkt. Men hvad med de borgere, der har andre problemer end ledighed? Denne gruppe skal kunne begå sig på det ordinære arbejdsmarked – da kommunen ellers vil miste anseelige refusionsmidler, såfremt denne gruppe borgere placeres i særligt tilpassede aktiveringstilbud. Penge, som vi alle godt ved kommunen ikke har.

De nye refusionsregler har udelukkende fokus på, at ledige skal have en indsats på det ordinære arbejdsmarked. Dette omfatter aktivering i virksomhedspraktikker og løntilskudsjob. Hertil skal det bemærkes, at vi deler regeringens tanker om, at såfremt borgeren er ledig og samtidig rask og velfungerende, er den korteste vej til(bage) til arbejdsmarkedet gennem deltagelse i eksempelvis virksomhedspraktik eller et løntilskudsjob. Tilsyneladende har de overset den kendsgerning, at der findes en stor gruppe borgere, der ikke er i stand til at modtage denne form for aktiveringstilbud. Aktive misbrugere, psykisk syge og mennesker med fysiske helbredsproblemer har brug for noget andet.

Som vi ser det, resulterer denne ændring i lovgivningen i en yderligere marginalisering af den ressourcetsvage borgergruppe. Regeringen tager ikke de langsigtede konsekvenser af lovændringen i betragtning. Denne gruppe bliver, efter vores overbevisning, tabt i systemet med store omkostninger for samfundet og for den enkelte. Det betyder rent faktisk, at de ressourcetsvage borgere varigt udelukkes fra arbejdsmarkedet, og bliver opgivet af samfundet.

En fremadrettet løsning er at undersøge, hvilke muligheder, der rent faktisk allerede er til stede i det målrettede aktiveringsarbejde, der udføres for denne udsatte borgergruppe; et gedigent stykke arbejde, som tilbydes i forskellige aktiveringstilbud, der findes i kommunerne. Samtidig er det vigtigt, at inddrage borgernes oplevelser og den betydning, det har for dem at deltage i aktivering. Det er en type af aktivering, der rent faktisk tilbyder borgerne nye muligheder for aktiv deltagelse i samfundet, og for at føle sig som en del af et fællesskab. Netop værdier som fællesskab, forståelse og anerkendelse er noget som borgere i denne gruppe har manglet, og det mener vi, formidles igennem det psykosociale arbejde, der udføres i aktiveringstilbud målrettet denne gruppe. I stærk kontrast hertil står de værdier, som kommer til udtryk i det konkrete lovforslag. For denne gruppe af borgere, vil det være lig med isolation og afmagt overfor et system, hvor de som gruppe bliver glemt.

Vi frygter, at de nye refusionsregler gør det meget vanskeligt for landets kommuner at imødekomme udsatte borgeres behov for en aktiv beskæftigelsesindsats. Det set i lyset af, at erfaringen viser, at denne gruppe som oftest kræver en individuel tilrettelagt indsats. Vi undrer os over, at man i regeringen ser bort fra, at der findes borgere, der har særlige behov i forhold til en målrettet beskæftigelsesindsats. Det vidner om, at det sociale område har en meget lav prioritet, i det man ved for lidt om denne udsatte målgruppe. Politikerne har overset, hvad der skal til for at forebygge, at denne gruppe bliver yderligere marginaliserede.

Vores opfordring lyder: En regering skal være indstillet på at lytte til de professionelle, inden en så gennemgribende ændring vedtages. Vi har viden om og stor erfaring for arbejdet med denne borgergruppe. I den helhedsorienterede, psykosociale tilgang til borgeren, arbejder vi ud fra et værdisæt og et menneskesyn, som handler om, at relationen til andre mennesker er afgørende for at den enkelte kan udvikle sig, og blive en aktiv del af arbejdsstyrken. I arbejdet med denne gruppe, tager det tid at opbygge en god og tillidsfuld relation, og det er denne tilgang til arbejdet, som vi mener, kan danne grobund for et fremadrettet motivationsarbejde for at opnå tilknytning til det ordinære arbejdsmarked.

Det er således vores håb, at politikerne vil rette blikket mod de aktiveringstilbud i kommunerne, der rent faktisk har afgørende betydning for den enkelte borger. Det er også denne virkelighed, der skal danne fundamentet for at lovgive og videreudvikle indenfor aktiveringsområdet - og det med tanke på kvalitet frem for kvantitet!

Pia Dahl, Rikke Mørch Boesen, Anne Rimme Larsen, Ulla Severinsen og Iben Bundgaard

”Socialfaglige konsulenter i virkeligheden”